

ationale politikorps. Lad så være, hvis en tysk politibetjent er ved at forfølge en international forbryder, som han har taget på fersk gerning, og som prøver at køre over den danske grænse, at han må få lov til at forfølge ham op til 15 km. Det er jo ikke op til 50 eller 100 km, men op til 15 km – eller 20 minutter – ind i Danmark. Og hvad må han så gøre, den tyske politibetjent? Han må stoppe ham, men han må ikke anholde ham; det skal være en dansk politibetjent, der anholder ham. Det skal være efter danske regler, at denne forbryder bliver puttet i spjældet – for at sige det sådan lidt populært.

For Fremskridtspartiet at se er det i virkeligheden også en fordel, at vi her i mindelighed kan lave en mellemstatslig aftale, som er en praktisk løsning på det dansk-tyske problem, men også en praktisk løsning på det nordiske problem, der ligger i grænsekontrollen.

Derfor kan jeg nok ikke overraske nogen ved at sige, at vi støtter det, ministeren udtalte i begyndelsen, og at vi ikke kan stemme for den af SF og Enhedslisten foreslåede dagsorden.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg bliver nødt til at sige, at det forekommer mig, at Fremskridtspartiet i den her sag er hensunket i en ganske dyb forvirring på i hvert fald to punkter – og sandsynligvis flere.

Det første punkt, hvor forvirringen er total, er Fremskridtspartiets opfattelse af, at man i denne sag skulle kunne skelne mellem observatørstatus og medlemskab. Det blev klart meldt ud fra justitsministerens side ved indledningen til denne debat, at det, som det her handler om, er at blive medlem af Schengensamarbejdet. Hvis Fremskridtspartiet tror, at man kan gå ind i dette med bind for øjnene, uden at det ender med medlemskab, hvis man tror, at man vil kunne opretholde en observatørstatus, hvor man slipper for alle ulemperne, så tror man fejl. Det handler om, at regeringen vil med i Schengensamarbejdet, og derfor bygger Fremskridtspartiets politik i det her spørgsmål på en illusion.

Det andet punkt, hvor forvirringen er total, er så spørgsmålet om forholdet mellem Schengen og det kommende unionspoliti. Grunden til, at Enhedslisten har rejst denne forespørgselsdebat, er netop, at vi kan se, at Schengensamarbejdet er et forstadium til unionspoliet. Det fremgik også ganske klart af justitsministerens redegørelse, at Schengensamarbejdet faktisk på alle punkter er-

stattes af Unionens bestemmelser, efterhånden som de træder i kraft. Det er således et forstadium. Det er simpelt hen for at fremskynde unionsprocessen, at man går ind i dette her på nuværende tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg vil godt over for formanden undskyldte. Jeg skulle have haft en kort bemærkning til SF før, men nåede det ikke, da formanden var meget hurtig.

Jeg vil spørge fru Anne Baastrup eller måske rimeligere SF's medlem af Europaudvalget, hr. Steen Gade: Jeg forstår, at SF mener, at EU-grænsekonventionen er god nok. Den er ganske vist ikke underskrevet, og guderne må vide, hvornår den bliver underskrevet; den svæver jo nok ude i en meget blå luft. Men når den er god nok, så vil jeg godt – for jeg kan godt lide at blive klogere – bede SF eventuelt ved hr. Steen Gade om at forklare mig, hvilken forskel der er mellem EU-grænsekontrolkonventionen og Schengenkonventionen. Hvor er det, de helt afgørende forskelle er, der gør, at SF kan tilslutte sig den ene, men ikke den anden?

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Derved giver vi også SF en chance for at tænke over, hvor de kan finde den store forskel på de to ting.

Men jeg skal svare på det spørgsmål, jeg blev stillet fra Enhedslisten, hvor man altså ikke kan se, at det at være observatør er særlig forskelligt fra det at være medlem. Det må være, fordi Enhedslisten ikke lyttede efter, hvad det var, ministeren sagde.

Det, ministeren rent faktisk sagde, var, at vi har anmodet om at få en observatørstatus, og inden der overhovedet kan blive tale om medlemsstatus, skal det forelægges i salen her, og ministeren lovede, at det skal i Retsudvalget, og at det skal i Europaudvalget, inden vi overhovedet kan komme til at diskutere et eventuelt medlemskab.

Derudover sagde ministeren, at det var af stor betydning, at de andre nordiske lande havde afklaret deres stillingtagen til EU og Schengenaf-talen. Vi ved alle sammen, at Finland har afklaret det problem. De har sagt ja til EU ved en folkeafstemning, og de har også sagt ja til Schengenaf-talen. Men selvfølgelig skal de også finde ud af det i Sverige og Norge, og vi er altså nødt til at vente og se, hvad de vælger dér.